

като отвлича вниманіе-то на молящій-тъ ся, настройва го не къмъ священни-тъ предмети; а църква-та като училище за благочестіе, длѣжна е да предваря подобни случаи къмъ отвличаніе. Въ ветхозавѣтнѣ-тъ църквѣ, ако и да ся употреблявали при Богослуженіе-то музикални орждія; нѣ както казва св. Златоустъ, тѣ сѣ были позволителни въ ветхій-тъ завѣтъ на Іудеи-тъ заради тѣхнѣ-тъ безгрижность и малодушіе. — У древни-тъ Христіане сѣ сѣществували три главни рода на пѣніе: 1) или сѣ пѣяли всички-тъ присѣтствующи въ църквѣ-тъ изедно, 2) или пѣкъ всичко-то събраніе ся раздѣляло на два хора и пѣяли единъ слѣдъ другій, 3) или най-сетнѣ, пѣялъ единъ избранъ пѣвецъ. Всички тѣзи различни видове на пѣніе-то сѣ ся запазили и въ нашѣ-тъ църквѣ сѣ тѣзи само разликѣ, че намѣсто да пѣжтъ всички-тъ присѣтствующи, сега въ църквѣ-тъ у насъ пѣжтъ само едни избрани пѣвци. Тоя редъ былъ установенъ въ IV в. кога-то Лаодикійскій съборъ (364 год.) за да пресече онѣзи безредици, кои-то произлѣзвали отъ едноточно-то пѣніе на простій-тъ народъ опредѣлилъ: да пѣжтъ едни само посвятени. Отъ тогава влѣзло вече въ обикновеніе да правятъ хоровете, мѣста за пѣвци-тъ въ църквы-тъ.

Пѣніе-то на древни-тъ Христіане было отначало твърде просто и безискусвенно, тѣ въобще твърде малко обръщали вниманіе на пѣніе-то. Нѣ въ IV в. Хитрость-та на аріане-тъ и други-тъ еретици, кои-то ся стараяли да привлечѣтъ съ свое-то си искусвенно пѣніе слаби-тъ Христіане въ събранія-та си подбудила църковни-тъ пастири да ся погрижѣтъ за усъвършенствованіе-то на св. пѣніе. Въ това отношеніе особито сѣ забѣлѣжителни: Ефремъ, Сиринъ и Іоаннъ Златоустъ, а на западъ — св. Амвросій медіоланскій. Нѣ какви именно напѣви (гласове) сѣ употреблявали въ църквѣ-тъ до VIII в., точно не ся знае. Въ VIII в. вече Св. Іоаннъ Дамаскинъ е първъ, кой-то е приспо-